

Levat o j (umil) brat v haljici si sivo V lastnobi

jima na poti. Toda tudi sedaj jima je pomagal dobri tovariš. Prenesel ju je čez gore kakor prej preko jezera.

Ko so bili onstran gorá, pove brzohodec svojima varovancema, da je njega in njegove tovariše poslal oni starček, kateremu je bil ženin dal nekdam v gozdu skorjico kruha. Poslal jih je zato, da bi mu pomagali in ga osrečili. Ko je bil to povedal, jima je izginil izpred oči.

Kralj še ni miroval. Sklical je ljudi iz vse dežele in jim naročil, naj prekopljejo gore, čez katere sta ušla poročenca. Ljudje so slušali kralja, ker so ga ljubili. Jeli so prekopavati gore, toda preden so jih prekopali, je minila kralja jeza. Odpustil je hčeri ter milostno sprejel zeta in vso njegovo rodbino. Vsi so prišli v njegov grad: oče, mati in brata. Šele sedaj je napravil kralj svoji hčeri svatovščino, kakršna se spodobi kraljični.

Oblačku.

Čez goro zeleno,
oblaček, veslaš,
za solncecem gledaš,
zlat plašček imaš.

Ā kadar zaveje
ponočni že hlad,
se v haljico belo
zaviješ takrat.

Obračajo k tebi
se zvezdice vse,
kot belo ovčico
pozdravljajo te.

Āo zvezde bledijo,
zadremleš sladko
ti v suknjiči temni
nad tiho vasjó . . .

Kristina.

Zvezdi dve . . .

Zvezdi dve sta, zvezdi zlati
vztrepetali,
v temno globočino pali . . .

Luna pa, njih dobra mati,
izgubljenki
išče v žalosti pregrenki . . .

Vpraša skrbno drobne cvete,
ptičke v gnezdi:
»Kje sta, kje sta moji zvezdi?»

Pa dobi tam v zibki dete
luna blede . . .
V očka detetu pogleda . . .

Cvetkam daje sporočilo,
ptičkam v gnezdi:
»Zopet imam svoji zvezdi!

Detece ima jih milo
zvezdi moji,
ima dve očesci svoji! . . .«

Fran Žgur.

